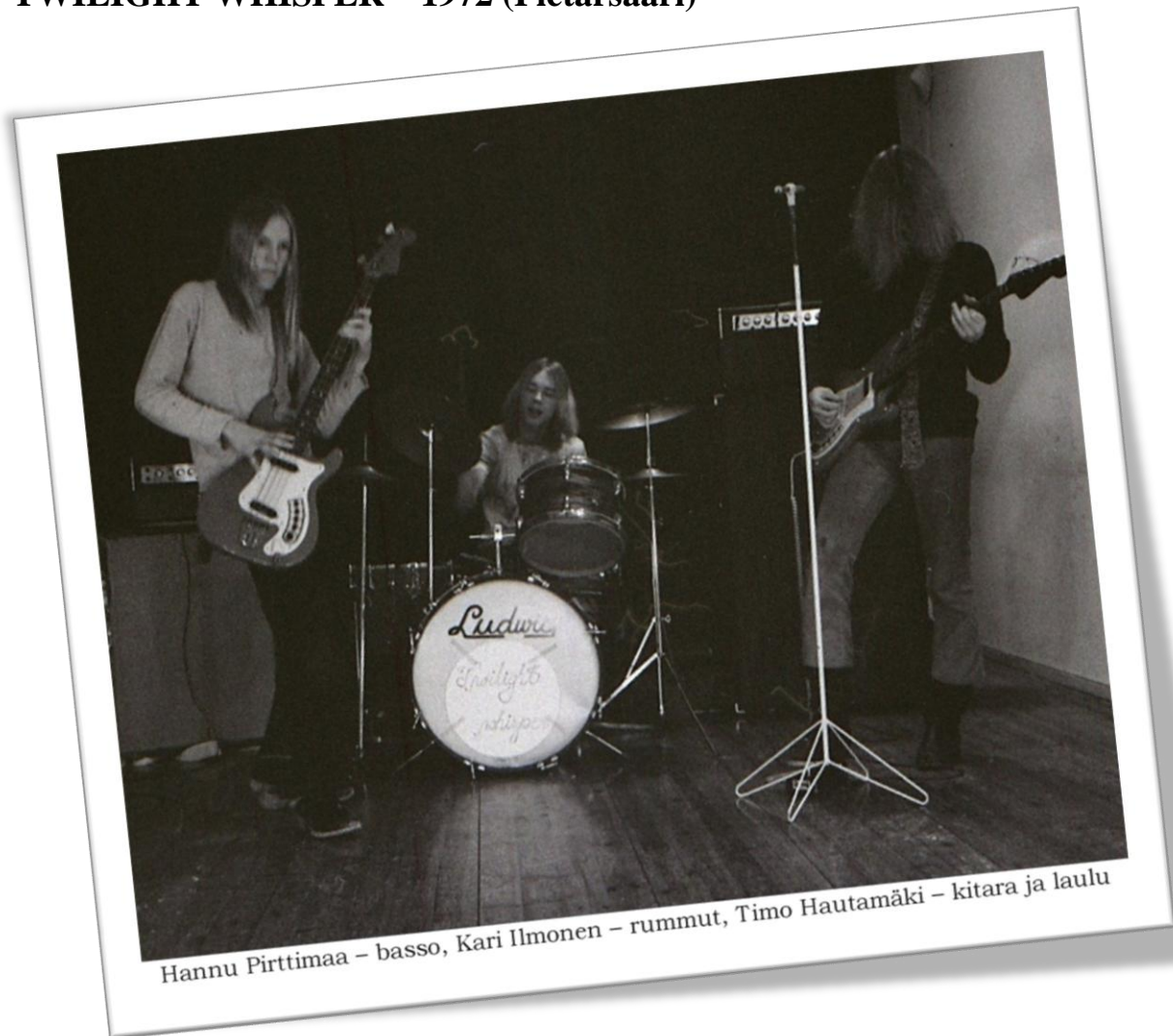

TWILIGHT WHISPER – 1972 (Pietarsaari)

Twilight Whisperin tarina about vuodelta 1972

Valokuvan ikuistaneesta Kimmo Ahosta miehet tietävät kertoa, että hän oli usein mukana kuvioissa kameroineen. – Joo, Kimmo oli meidän ja monen muunkin bändin hovikuvaaja, Kari sanoo. – Muuten ei olisi mitään katsottavaa. Hieman rippikouluiän ylittäneiden nuorten miesten Twilight Whisper -yhtyeen taival päättyi joksikin aikaa, kun nuoret soittajanalut saivat häädön treenikämpästään Pedersören kirkkoa vastapäätä sijainneesta talosta. Talon yläkerrasta, soittajien pyhätöstä kantanut rockmusiikki sai kirkkokansan takajaloilleen ja niin päättyivät paikallisvetoisen Cream/Ten Years Afterin treenaillut siihen paikkaan. Mistäpä nuorisomusaa diganneet soittajat olisivat arvanneet, että kirkkokansa oli sinä sunnuntaina roudanneet penkinsä ja alttarinsa saman ilmatilaan, joka samalla hetkellä täyttyi heidän sulosointuisesta rockista.

Oheisen kuvan nähtyään eräs kommentoija arveli Timon vahvistimen olevan Steelphone -merkkinen, jossa oli fuzz-nappi, mistä sai sellaisen sirkkelisoundin, että

amalgaamipaikat lähti. – Sama peli, Timo kuittaa. – Järkyttävä futzi! Ei ole ikävä. Hannu vahvistaa huomion ja kertoo lisäksi että Ilsun (Kari) rummut oli hommattu Saaranpään Sepolta. – Bassorummun kalvossa komeileva Ludwig-nimi oli itse maalattu, Kari jatkaa. – Mun kitara on Hagström ja Hannulla Kentin basso, ne ovat muovisia, Timo muistelee. – Ei aivan, Hannu korjaa, sillä basso on puinen ja hän maalasi sen myöhemmässä vaiheessa mustaksi.

Häädön saatuaan pojat jatkoivat harrastustaan eri paikoissa, joista mainittakoon Toimitalon hiilikellari ja Jaakonkadulla sijainnut kellarihuone. Seinille oli raahattu ja ripustettu raskaita teollisuushuopia parantamaan akustiikkaa, tietää Timo kertoa. Myös puisia kuormalavoja aseteltiin sementtilattialle. Kun sitten kellariin kertyi vettä jopa puoli metriä, säästyivät soittopelit ja muu rekvisiitta kastumiselta, kun ne nousivat kuormalavojen mukana sitä mukaa kun vesi kellarissa nousi. Kun vesi seuraavana päivänä oli laskenut, jatkettiin harjoituksia. Haju tosin oli melkoinen.

Alkuajoilta (1971) Hannulla on muisto, että kun he Timon kanssa aloittivat, ei heillä ollut hajuakaan siitä, miten kitara ja basso viritettiin keskenään. – Me pähkäiltiin, että kitaran paksuin kieli ja basson ohuin kieli voisivat olla samassa vireessä. Niin me soiteltiin pitemmän aikaa ja taisi olla Kimmo, joka opasti sitten miten ne piti virittää ja mun piti opetella kaikki bassokuviot uusiksi. – Eikö se toiminut ihan hyvin vanhalla virityksellä, Timo muistaa, johon Hannu vastaa, että hyvin toimi ja Ilsu löi tahtia luistimen suojilla vanerilaatikkoon, ennen oikeita rumpuja. Timo yhtyy näihin aatoksiin kertomalla, että hänen kitaransa kielet olivat korkeammalla kuin talon räystäät ja kaulana ratapölkky. – Menin seuraavan päivänä vaihtamaan Kenttiin.

Twilight Whisper oli sittemmin maankuuluksi nousseen St. Petersaaren edeltäjän eli Omakuvan edeltäjä. Omakuva -nimi nousi tapetille jo Kirkkorannan treenikämpällä. – Istuttiin lattialla eväiden kanssa ja mietittiin, että jotain uutta ... Mutta miksi suomalainen nimi? Oli ollut idullaan vissiin jo kauan? kaivaa Timo muistojensa syövereistä. Kari vahvistaa Timon ajatuksenjuoksun. – Kyllä se oli selkeä linjaus, että suomenkielinen nimi pitää olla. Hieman pitkä ja kankea ruotsin kielellä: Självporträtten? Nyt se kai olisi Selfie. Muistaakseni myös ruotsinkieliset lehdet kirjoittivat meistä aika paljon ja vieläpä lempeästi, vaikka meillä oli suomenkielinen nimi.

Keskustelun päätteeksi saavat veljet vielä oivan syyn järjestää viini-illan näiden muistojen uudelleen virittämiseksi, sillä Hannu on tallettanut cd:lle lähes viisikymmentä vuotta sitten soitettut biisit, jotka silloin tallennettiin treeneissä Ilsun mankalle.

Myöhempien aikojen St. Petersaaren tarina onkin sitten aivan toisenlainen, hieman varttuneempien muusikkojen seikkailu. www.stpetersaari.fi.